

Иванчо хвана котенцето, освободи мишия царь и го попита за своя дворець. Мишиятъ царь нищо не знаеше, нищо не бѣше чувалъ за двореца, но веднага заповѣда да се събератъ всички мишки.

Въ скоро време дойдоха мишките отъ всички краища на земята. Разпитваха ги, но никоя нищо знаеше. Най-после пристигна една планинска мишка много, много отъ далече.

Тя каза, че наскоро въ тѣхната планина долетѣлъ отнейде единъ красивъ дворець.

— Той е на такова мѣсто, дето човѣшки кракъ не може да достигне, — каза мишката.

Сжщата мишка разправи, какъ преди нѣколко дни ходила въ палата и видѣла въ него единъ старецъ и две жени: едната млада, а другата бабичка.

— И дветѣ постоянно плачатъ, — съобщи мишката.

Иванчо разбра всичко. Спомни си той за стареца.

— А кжде пази старецътъ единъ пръстенъ? — попита Иванчо.

— Той го крие въ устата си, подъ езика. Никого не пуска въ стаята. Самъ яде и, когато яде, пръстенътъ стои предъ него на масата, после го измива и го скрива.

Иванчо каза:

— Искамъ да ми се донесе веднага този пръстенъ, иначе ще пусна тоя звѣръ и всички ви ще издуши!

Мишките изтрѣпнаха. Мишиятъ царь заповѣда и веднага се отбраха най-бързоходитѣ мишки и заедно съ планинската мишка хлѣтнаха подъ земята. Спуснаха се на пжть тѣ и презъ дупки, подземни пжтища и пещери, достигнаха въ планината до двореца. Отъ тукъ, отъ тамъ, нахълтаха въ него, нѣкои достигнаха и влѣзоха чакъ въ стаята на стареца, който дълбоко спѣше и хъркаше.

Една стара мишка повика едно домашно мишле и му заповѣда:

— Иди въ кухнята, намѣри меда, потопи си опашката въ него, после я потопи въ пипера и ела веднага тукъ!